

hvad den sidste ærede Taler anførte, at jeg agter Herremændene mere end Bagerne. At nu de 50 Bagerer i Kjøbenhavn, hvoraf dog efter Underfristerne paa Andragendet til os kun de 47 synes at være ilivde, at de paa den ene Side, naar man taler om, at de have en meget stor Fordeel paa alle deres Beføstning, som spise Brød, og da især paa deres Beføstning, som kun spise tørt Brød i Kjøbenhavn — at de da forstikke os, at deres Fordeel ikke er værd at nævne, saaledes at de kjøbenhavnske Bagerer egentlig kun leve af deres Midler, og bage kun til det almindelige Bedste (Katter); og paa den anden Side, at naar Regjeringen da vil skaffe dem Medarbejdere i dette Værk og saaledes i alle Maader ligeligere fordele Byrden baade for dem og for os, at da gjøre de baade med Mund og Pen Opstand mod Indenrigsministeren (Katter) — see det er vistnok en Selvmodsigelse; men det er nu engang en af dem, vi maae vænne os til i denne Verden; det er nu ikke anderledes, hvormeget man end taler om Rærlighed til Næsten som til sig selv. Det er dog ikke Andet end at Alle søle og vise, at deres Næste, det ere de dog egentlig selv (Katter). Altsaa denne Modsigelse, den vil jeg ikke videre regne, og det er langt fra mig at henstille til den ærede Justitsminister, om ikke disse Bagerer for deres uærbødige Skrivemaade om den nærværende Indenrigsminister og deres urimelige Lovtaler over den forrige — om de ikke derfor skulde ansees efter Trykke-Forordningen af 1799 (Katter).

Men der er en stor Sprogfeil i dette Andragende fra Bagerne til det danske Folkething — en stor Sprogfeil, som har sin Grund i en ikke usædvanlig Misforstand, det er nemlig den, at Fordeel og Eiendom, at det skulde være hvad vi kalde eenstybdige Ord, saa at Fordeelsretten skulde være det samme som Eiendomsretten. See det kan jeg paa ingen mulig Maade lade gaae upaataalt eller upaaanket hen; thi deraf skulde følge i alle Retninger ligesom ogsaa i denne, at Enhver, som i længere Tid har havt en stor Fordeel, skjøndt det er paa det Heles Beføstning, skulde have Ret til, dersom man vilde betage dem samme, at han da skulde have fuld Erstatning, som om det var hans fulde Eiendom, og som om han havde Ret til

sine Medborgeres Gods — see dette kan jeg nu paa ingen mulig Maade indrømme. Jeg vil sige, at dersom Privilegierne vare en Sag her mellem Bagerne og ellers mellem de Privilegerede og Regjeringen, saa at Regjeringen enten ved at sælge Privilegierne i dyre Domme, eller dog ved at see paa deres egen Fordeel, havde samlet Skatte — da vilde jeg sige, at det ikke var saa urimeligt, at naar de vilde ophæve Privilegierne, at der da faldt Lidt af til de Privilegerede. Men efter som vi nu vide, at dette er langtsfra, da Regjeringen istedetfor Skatte har opsamlet Gjæld, og at det er Folket først og Folket sidst, som maa betale Gildet, og at det fremfor Alt her netop er dem, der, som sagt, have knapt det tørre Brød, kan jeg paa ingen mulig Maade indsee, hvorledes det skulde blive det danske Folks og den danske Regjerings Pligt at give Bagerne Erstatning for den Fordeel, som de i lang Tid have havt paa mange Andres Beføstning. Naar derfor Bagerne sige os, at deres Fordeel har været saa stor, at det i Gjennemsnit gjør en Forskiel af 7,000 Rbdlr. paa enhver af de 50 Bagergaarder — naar de sige dette, skal jeg aldeles ikke indlade mig derpaa, endskjøndt der var egentlig meget at sige om den Regning, meget at sige om den, som ogsaa den ærede Indenrigsminister allerede i Motiverne eller i Grundgivningen har yttret, at det er jo vist, at det gaaer dermed, som overalt, hvor en Raring er deelt mellem Saamange som denne er, at Nogle af dem have god Raring og Andre ingen, at Nogle blive rige og at Andre blive ved at være fattige, hvilket ogsaa allerede har viist sig ved en Bagergrund paa Christianshavn, som er solgt for 2,000 Rbdlr., og som jo havde et lissaa godt Privilegium som de andre, og hvoraf man da ret kan see, hvormeget Privilegiet agtedes værd, naar man tog Gaarden fra. Saaledes kan jeg da paa ingen Maade være enig med Bagerne, men jeg kan rigtignok heller ikke være enig med den høitærede Indenrigsminister. Jeg kan ikke være enig med ham i, at det vel skulde ophæves, hvad de kalde deres Privilegium, ophæves, saa at det traadte ud af Kraft om 10 Aar, men vedblive i Kraft saalænge. Jeg kan ikke gaae